

غزل

مُونہوں بھانویں گل نہ نکلے، ہوٹھ پھڑک کے رہ جانده نیں
انج وی اپنے دل دیاں گلاں، کہنے والے کہہ جانده نیں

لہو دھریائے راہواں اُتے، اوہ مسافر ساتھی میرے
کنڈے دی ایک چو بھتے جیہڑے چھالے وانگوں بہہ جانده نیں

بھلدے بھلدے بھل جانده نیں، فریاداں دی عادت پنچھی
سہندے سہندے ادڑک لوکی، ہر سختی نوں سہہ جانده نیں

توں چھوایاں دے دستے جانچیں، میں ڈالاں دی خیر مناواں
تھکے ہوئے لوک جہناں دی چھاویں آکے بہہ جانده نیں

مشق

- 1- کنڈے تے کنڈھے نوں وکھو وکھ جملیاں وچ انج ورتو پئی فرق واضح ہو جاوے۔
- 2- ترجمے شعر دی تشریح کرو۔